

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ИЗБОРНИ ПРОГЛАС СРПСКОМ НАРОДУ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

Предстојећи избори у СР Југославији биће одлучујући за даљу судбину српског народа на Косову. Поучени трагичним искуством са западним српским земљама, РСК и РС, наслућујемо врло неповољан развој будућих догађаја. Отаџбина нам се буквално распарчава и смањује, поједине српске националне територије нестају под ударима светских моћника и бескрајне попустљивости садашње српске власти. Народ је захватила неверица и дезоријентација, он се осећа немоћно и апатично, јер су све полуге власти сконцентрисане у рукама само једне породице, која о свему самовољно одлучује. Знамо да се у оваквим условима многи опредељују за неизлазак на изборе, али то би била најгора варијанта, која би само продужила неограничену власт постојећим властодршцима.

Под управом садашње владајуће партије и њеног најужег руководства српски народ у целини доживео је многе поразе и разочарења. Изгубљена је РСК, социјалисти су извели срамну и погубну блокаду Срба преко Дрине, а источна Славенија, Барања и западни Срем поново су враћени под управу хрватског неофашистичког режима. Србијански режим испуњавао је и потписивао све што му је са Запада наложено, док му је једина брига била голи опстанак

на власти у све мањој држави. Вођен је и изгубљен један бесмислени рат без јасних циљева и без икакве одговорности за велике и узалудне жртве у њему. Неспособност и анемична лабилност ове власти озбиљно прете наставком разградње и тоталним распадом садашње Југославије и Републике Србије. Још се криза на западним странама није смирила, а најављују се нови потреси и прети нам се одузимање Косова и инсталирањем некаквих аутономија у Старој Рашкој и Војводини. А ко је издао Српско Сарајево, издаће и српско Косово.

То ће нам се неизоставно и десити ако ова власт не буде смењена слободном вољом народа исказаном у демократској атмосфери и са чврстом намером да очувамо Косово као духовну и националну престоницу свеколиког Српства. Зато, масовно изаћи на изборе и гласати за једну од националних и патриотских странака, која ће свима нама обезбедити сигуран опстанак на Косову, то је најмање што можете учинити за себе и будућност своје деце.

Српска радикална странка је од почетка кризе на југословенским просторима тачно предвиђала шта ће се дешавати са српским народом и шта нам је ваљало чинити да бисмо избегли трагичну судбину, изборили најповољније решење

српског националног питања и остварили вековни сан о уједињењу свих српских република и крајине у једну државу. Српска радикална странка сада отворено поручује свом српском народу на Косову: Ако не дође до смењивања постојеће власти, неће престати ни олако поигравање нашим жртвама, неће се уклонити ни болна неизвесност која нас као мора притиска и неће се стати на пут бескрајној попустљивости социјалистичких вођа пред новим ученама светских центара моћи. Само странка која ће знати да храбро стане у одбрану сваке стопе своје домовине биће у стању да одбрани и нас Србе на Косову.

Доследна чврстим принципима Српска радикална странка способна је да своје програмске садржаје претвори у дело и зато она једино заслужује ваше поверење и ваш глас. Опредељењем за Српску радикалну странку наш народ на Косову коначно би преузео властиту судбину у своје руке, а тако ће се на најбољи начин најшири народни интереси преточити у званичну политику. Са Српском радикалном странком на власти престају тешке бригае о националној безбедности и целовитости државне територије и све се снаге народа окрећу економском опоравку, стваралаштву, личном и породичном благостању.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

НОСИОЦИ ЛИСТА И КАНДИДАТИ ЗА ПОСЛАНИКЕ САВЕЗНЕ СКУПШТИНЕ СА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

Изборна јединица

ПЕЋ - ПРИЗРЕН (29)

Проф. др Милорад Јеврић

1. Проф. др **Милорад Јеврић**, рођен 1950. породичан човек, има троје деце. Основну школу завршио у Дечанима (Д. Ратиш, Рзрнић), учитељску у Пећи, професор Универзитета у Приштини. Аутор је неколико књига од којих једна са насловом **Српско Косово**, а друга (у штампи) **Царски Призрен у српској уметничкој поезији** (антологија). Посланик Савезне скупштине у два претходна мандата. Несебично помагао борбу српског народа преко Дрине. Чврсто опредељен да до краја дели судбину са српским народом на Косову. Ван Косова нема никакве имовине.

Зоран Ашанић

2. **Зоран Ашанић**, Пећ. Рођен 1955. Грађевински инжењер, нежењен. Председник Општинског одбора Српске радикалне странке у Пећи. Био директор једне грађевинске организације. Опредељен да трајно остане на Косову. Ван Покрајине нема никакве имовине.

3. **Миодраг Лазић**, Призрен. Рођен 1951. Завршен грађевински факултет. Власник приватног трговинског предузећа. Ожењен и има троје деце. Ван Косова нема никакве имовине.

4. **Радомир Драгићевић**, Исток. Рођен 1947. у Вањи. Завршио

Миладин Бурђевић

средњу школу. Ожењен и има четворо деце. Председник Општинског одбора Српске радикалне странке у Истоку. Нема никакве имовине ван Косова.

5. **Миладин Бурђевић**, Баковица. Рођен 1957. Виша школска спрема. Запослен у Статистичком одељењу општине Баковица. Ожењен и има троје деце. Чврсто везан за своју родну груду и нема никакве имовине ван Косова.

Изборна јединица

ПРИШТИНА

1. Др **Рада Трајковић**, оториноларинголог, запослена на Клиничком болничком центру у Приштини, магистар медицинских наука. Рођена у Подујеву 1953. Удата и има троје деце. Посланик је Савезне скупштине у претходном ман-

дату. Доследна у опредељењу трајног опстанка на Косову ван којег нема никакве имовине.

2. Др **Ранко Бабић**, доцент Универзитета у Приштини, рођен 1957. Савезни посланик у претход-

ном мандату. Ожењен. Нема имовине ван Косова. Докторирао из области електротехничких наука.

3. **Кукурековић Ратомир**, Липљан, рођен 1944. у Д. Гуштерици. Завршен природно-математички

факултет, ожењен и има троје деце. Нема никакве имовине ван Косова. Професор у Липљану.

4. **Миодраг Вујовић**, Обилић, рођен 1953. у Урошевцу (Јерли Прелез), дипломирани инжењер. Ожењен, троје деце. Запослен у Јавном предузећу Термоелектране Косово. Нема имовине ван Косова.

Др Рада Трајковић

Миодраг Вујовић

Изборна јединица

КОСОВСКА МИТРОВИЦА

Драган Миловановић

Добросав Добрић

Радован Миленковић

1. **Драган Миловановић**, дипломирани правник, Подујево, рођен 1953. Ожењен, има четворо деце. Председник Општине у два прет-

ходна мандата. Општина Подујево под радикалском влашћу била је најуспешнија на Косову све док је нису социјалисти насилно укин-

ули. Никакве имовине ван Косова нема.

2. **Добросав Добрић**, Косовска Митровица, дипломирани агроном. Рођен 1961. у Звечану (Јошевик). Запослен у Земљорадничкој задрузи „Бањска“. Ожењен, двоје деце. Нема имовине ван Косова.

3. **Радован Миленковић**, Лепосавић, рођен у с. Каменица 1952. Професор социологије и филозофије у Техничкој школи у Лепосавићу. Ожењен, отац двоје деце. Нема никакву имовину ван територије Косова.

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешељ

Генерални директор: Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић

Помоћник главног и одговорног уредника: Огњен Михајловић

Редакција:

Рајко Горановић; Момир Марковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешељ, Дејан Аићус, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Коста Димитријевић, Марина Јочић

Техничко уређење и штампа: Штампарија ЕТИКЕТА д.д. ЧАЧАК

Редакција прима пошту на адресу: „Велика Србија“, Француска 31, 11000 Београд

ВРАЊЕ – ГЊИЛАНЕ

Филип Стојановић

Градимиr Стојановић

1. **Филип Стојановић**, Гњилане. Рођен 1944. у Шилову. Ожењен и има двоје деце. Виша педагошка школа и завршен Филозофски факултет. По занимању фудбалски тренер. Савезни посланик у претходном мандату. Издашно помагао борбу српског народа преко Дрине.

2. **Градимиr Стојановић**, Косовска Каменица. Рођен 1954. Апсолвент на Вишој машинској школи у Косовској Митровици. Био директор „Циглане“. Власник приватног угоститељског предузећа. Бави се и трговином. Ожењен и има двоје деце. Имовине ван Косова нема.

КАКО БИ СРПСКИ РАДИКАЛИ РАЗРЕШИЛИ КОСОВСКО МЕТОХИЈСКО ПИТАЊЕ?

На Косову и Метохији су пре 1.000 година ударени основни темељи српске државности, националне самосвести и културе. Од тада до данашњег дана на Косову и Метохији не постоји ни једна легална држава осим српске. Од свих народа који су се током вишемиленијумске историје кретали и живели на овим просторима, корени српског народа су најдубљи и најразвијенији. Без Косова и Метохије нема ни српске државе. Зато је очување Косова и Метохије, као саставног и интегралног дела Србије, по значају једнако самом опстанку нације у целини.

Исељавање и одлазак са вековних огњишта постали су судбина српског народа на Косову и Метохији. Ропство под Турцима, злочини исламизованих и досељених Албанаца, представљали су услове у којима живот није био могућ. Побећи што даље, спашавати децу, побећи не базирајући се и не окрећући се за собом, оставити куће, имања, гробове предака, потражити спас у Србији, чак и на њеним границама које се налазе на супротној страни од Косова и Метохије. Исељавање је заустављено између два светска рата, а насељавање српских добровољаца-посебно ратника-унеколико је по-

прављена етничка структура Косова и Метохије. На жалост, само до Другог светског рата, када је фашистичка окупациона власт отпочела а потоњи комунистички режим наставио да расељава Србе с Косова и Метохије и на њихова имања населила бројне емигранте из Албаније. Године 1944-1945. комунистичка власт је забранила прогнаним Србима повратак на своја огњишта, а промену етничке структуре становништва до које је дошло насељавањем албанских емиграната признала као свршени чин. Истовремено су Албанци на грађени успостављањем косовско-метохијске аутономије која им је послужила као полазиште за сецесионистичку политику.

Последице такве антисрпске комунистичке политике биле су погубне, пошто се велики број Срба одселио с Косова и Метохије. Албански насилници узурпирани су стотине хиљада хектара државне, друштвене и приватне српске земље, док су српски манастири, цркве, гробља и друге светиње подвргнуте систематском рушењу и затирању. Комунистички режим у Србији је, у жељи да сачува власт, наговестио крајем 80-тих година да ће водити и исправну националну политику и

да ће српско питање на Косову и Метохији почети озбиљно да се решава. Срби су обманути променом Устава Србије којим је уставотворна власт враћена у искључиву надлежност Републичке скупштине, Србија наизглед постала јединствена уз обећање председника Србије да ће многим Србима бити омогућен повратак на Косово и Метохију.

То је била историјска прилика и обавеза коју садашња власт Србије није испунила. Режим у Београду је спроводио своју политику на Косову и Метохији руковођен искључиво, ускостраначким и дневнополитичким мотивима, не базирајући се на интересе српског народа. Он је прећутно, уз сагласност и под притиском Међународне заједнице допустио да шиптарски сепаратистички покрет ојача, практично створи своју парадржаву, тзв. Републику Косово, и интернационализује питање Косова и Метохије.

Расплетом кризе у бившој Југославији постаје јасно да се српско питање мора искључиво решавати и то уједињењем свих српских земаља у јединствену државну заједницу.

Имајући на уму забрињавајуће стање на Косову и Метохији које

се убрзано погоршава; поучени издајом коју власти у Србији врше према нашим сународницима у Републици Српској и Републици Српској Крајини, што се може очекивати и за Србе на Косову и Метохији; узнемирани изјавама страних емисара који изјављују да се питање Косова и Метохије, Рашке области и Војводине мора решавати у склопу решавања кризе у бившој Југославији, свесни да се национална самосвест и сигурна будућност српског народа не могу замислити без Косова и Метохије као неотуђивог дела српске државе, а убеђени да је председник Србије Слободан Милошевић припремио издају свете српске земље и њену предају у руке шиптарским сецесионистима, истичемо следеће циљеве српске националне политике на Косову и Метохији и мере за њихово остварење:

1. Гушење свим средствима албанске сепаратистичке побуне на Косову и Метохији, да би рецидиви те побуне били онемогућени залажемо се да се хитно спроведу следеће мере:

а) Преуређивање државе

У оквиру неминовне реконструкције државно-правног уређења која би подразумевала укидање постојеће федерације и облика територијалне аутономије, пошто су се показали погубним за српски народ, као најбоље решење намеће се увођење унитарне државе, у чији састав би ушле Република Српска Крајина, Република Српска, Република Србија и Република Црна Гора.

Српска држава имала би једног председника, једну скупштину, једну владу, а веза и посредник између владе и локалне самоуправе били би окрузи.

Србију би требало дефинисати као националну и демократску државу српског народа и осталих грађана и етничких група којима се гарантују сва индивидуална, људска и грађанска права.

Укидање постојеће косовско-метохијске аутономије којом је у Србији успостављена кобна асиметрија, а Албанцима пружен изговор да траже сецесију, и враћање Косова и Метохије у састав јединствене српске државе представљају битан елемент у решавању српског националног питања.

Српски народ коме предстоји тешка борба за уједињењем свих

српских земаља, мора пре свега да сачува и обезбеди територије које се налазе у границама Србије. Потпуно укључивање Косова и Метохије у јединствену српску државу је чисто унутрашње питање које се мора решити без икаквог мешања са стране, па и такозване Међународне заједнице. Регулисање статуса Косова и Метохије као интегралног дела српске државе као и регулисање свих других питања везаних за успостављање модерне демократске правне државе, могуће је само путем доношења новог устав. Тај би устав донела уставотворна скупштина изабрана путем опшгих и непосредних избора у читавој земљи.

Национална политика према Косову и Метохији не сме се спроводити без темељне расправе у посланичким телима и одговарајућег мишљења легитимних представника српског народа са Косова и Метохије.

Имајући у виду да у Србији живи знатан број припадника националних мањина, њима би у складу са међународним стандардима била обезбеђена сва лична права, права на основно образовање на матерњем језику, испољавање верских осећања, упражњавања културних делатности и томе слично. Међутим, корелатив уживања ових права мора да буде обавеза лојалног понашања припадника мањине према држави чији су грађани.

б) Извршити ревизију матичних књига и држављанских права на основу резултата пописа становништва из 1991. године

Неопходно је да Савезна скупштина хитно донесе нови закон о држављанству. Он би помогао да се поуздано утврди број албанских емиграната и њихових потомака који су илегално, без икаквог законског основа, у периоду 1941 – 1987. године стицали имања и другу непокретну имовину на коју не би имали права нигде у свету. Југославија данас има око 400.000 таквих странаца, и на основу оваквог закона може им се отказати даље гостопримство у нашој земљи. На исти начин треба поступити са свим грађанима отцепљених република, осим ако нису српске националности, и свим припадницима осталих националних мањина који не прихватају држављанство Савезне Републике Југославије.

На њихова места могли бисмо да примимо око 400.000 избеглица из бивших југословенских република и то би био потпуно легалан и легитиман чин власти у овој држави.

Елиминисање емиграната треба спровести коришћењем двојног стандарда: за оне који су доказани екстремисти предвидети непосредно протеривање а остале условљавати поседовањем докумената, чак и за најбаналније потребе, с тим што би за сва документа предуслов био уверење о држављанству, које немају, као и поседовање отаџбинског листа. Отаџбински лист би се увео као обавезна справа за све грађане Србије којим би доказивали да поседују држављанство Републике Србије.

Отаџбински лист би на својим корицама имао грб Србије; двоглавог белог орла Немањића, штит са крстом и четири оцила. Непоседовање отаџбинског листа представљало би основ за моментално протеривање оних који немају статус држављана Србије.

На сваки начин спречити повратак Шиптара који су на раду у иностранству, а посебно оних који су у периоду 1990/93. масовно отишли (процењује се да је тог, најактивнијег становништва, негде око 300.000).

Онемогућавати запошљавање појединих кадровски профила чиме се приморавају да иду у иностранство. Шиптари су у том погледу веома покретљиви – нешто зато што имају упориште у многим земљама код своје емиграције и гастарбајтера, а нешто и због свог менталитета. Тиме се пре свега делује на најшколованији део њихове популације, чиме се избегавају и постају подложнији интезивним утицајима и манипулацији јер имају мању могућност да се организују без „везивног ткива“.

в) Ревизија власничких односа

У склопу ревизије власничких односа треба донети посебан закон о враћању земље и других добара Србима и Српској православној цркви на Косову и Метохији. Црква је некада имала огромне поседе и са локалним становништвом на њима развијала специфичан систем економско-најамничких и даровничких односа. Са знатно увећаним земљишним поседима манастира на Косову могли би да оптимално испуњавају своју верску, културну и национал-

но-историјску мисију, а били би у стању да обављају функцију окупљања људи и спречавања њиховог расељавања.

У протеклим збивањима у другој половини XX века једино се српски свештеници нису селили са Косова и Метохије, па су они и својим патристизмом, а не само правом на наслеђивање, заслужили повраћај великих црквених имања. Сва српска имања која су про-дата или на било који други начин припала Албанцима, куће и станови, нарочито у периоду 1966–1987. (за време балистичке комунистичке власти на Косову) као и она која су фашисти освојили за време Другог светског рата, треба вратити ранијим власницима или њиховим потомцима. Овај суштински преокрет утолико је лакше извршити јер Албанци на таквим поседима углавном нису подизали нове куће, већ су рушили и оне затечене да се одсељено српско становништво не би имало где да врати, као и због предострожности и страха да таква насилна промена власништва неће бити дуговечна.

Пољопривредне задруге и комбинати у социјалистичком периоду основани су искључиво на српским имањима и у српским селима, па се намеће хитна потреба реприватизације и враћања ранијим власницима, под условом да они хоће да се врате на то земљиште. У супротном, земљу треба понудити новим власницима. Има доста земљишта државног порекла које се може поделити или продати Србима и изван Косова и Метохије. Ову земљу треба расподелити приватницима због слабе искоришћености у друштвеном сектору. Осим тога, дотично задружно земљиште погодно је за прихват већег броја насељеника који би, живећи заједно, били способни за развијање економских и социјалних, одбрамбених и других функција друштвеног живота. Овакво земљиште повољно се распостире целим Косовом. На њему је могуће формирати значајне концентрације и пунктове српског становништва који би се повезивали у мрежи насеља способних да међусобно комуницирају и сарађују. Само у пограничном појасу од Дечана до Призрена и Суве Реке могуће је изградити ланац оваквих насеља којима би се, уз расељавање неких шиптарских енклава створно чврст одбрамбени бедем према Албанији.

г) Промена етничке структуре становништва

Насељавање на Косово треба упорно и одлучно спроводити. У политичкој пропаганди досељенике првенствено третирају као Србе који насељавају српску земљу и све је једно у ком ће крају те државе они живети. Прогнаним Србима поред земље по могућности давати машине, макар на дугогодишњи кредит, да би добијену земљу могли да обрађују и тако се трајно вежу за одређени регион.

Већина Хрвата из Јањева и Летнице, вођена зовом рата и етноцентризма, одселила се без икаквих притисака у Хрватску. Њихова имовина сада пропада или је пљачкају Албанци из суседних крајева. На њихова имања и куће треба да дођу српски прогнаници из Хрватске.

Поред враћања све нелегално отуђене земље, отетих добара и окупираних територија, морају се санирати све последице Закона о забрани повратка Срба на Косово и Метохију.

Закон о забрани продаје некретнина строго поштовати и онемогућити његово изигравање. У том смислу нарочито одговорност сноси садашње Министарство финансија Републике Србије које је највише кршило овај закон. Треба спречити свако етничко ширење Албанаца на рачун српске, приватне или државне земље.

Све Шиптаре који нису наши држављани, што се утврђује подацима из пописа становништва, отпустити са посла.

Оним Шиптарима, који то желе, издати исељенички пасош. Одузети српско држављанство и забранити повратак свим Шиптарима југословенским држављанима који бораве у иностранству и тамо делују са сепаратистичких позиција.

Полазећи од садашње етничке слике распореда становништва (пар српских (руралних) енклава, преко 700 етнички чистих насеља, минималан проценат (до 10%) српског становништва у градовима где су расути и практично утопљени међу Шиптарима) сматрамо да је насељавање најповољније изводити организовано по новим насебинама (села, колоније, градићи, нови квартави постојећих градова) затвореног типа (по питању унутрашњег живота – снабдевање, примарна медицинска

заштита, забава, основно културни садржаји и др.).

Тиме се популације етнички подвајају а ефекат је поготову у томе што ће малобројно српско становништво у градовима, мешовитим квартовима почети да се неминуовно премешта у новостворене енклаве што треба не само олакшавати већ и подстицати.

Изградњом ауто-путева (са намерно раздвојеним тракама до 1 км због „конфигурације терена“ и чишћењем широког појаса око пута) кроз најнасељеније шиптарске руралне средине, и осталих објеката попут касарни, полигона, складишта и сл. уз које се дају плацеви и простор за насељеничке колоније уситњава се шиптарски етнички простор чиме они губе „дубину“ територије која је важан елемент њиховог осећања сигурности.

Циљ свега овога је стварање својеврсне етничке „леопардове коже“ чиме се каснијим постепеним ширењем српских енклава шиптарске смањују и нестају.

Овакав систем заузимања простора је ефикаснији од насељавања у концентричним круговима или појединачног убацивања у компактне шиптарске средине, јер се не задире масовно питање власништва, чиме би сам процес био дуготрајнији, док овај обезбеђује и далеко већу психолошку сигурност насељеника пошто нема осећаја препуштености саме себи и усамљености.

Српске енклаве су више ослоњене на државно снабдевање (уз мали број приватних српских фирми), док су шиптарске искључиво формиране по приватној линији (регулише се простим издавањем дозвола за отварање). Променом услова пословања могу се преко приватних фирми изазивати вештачке нестанци којих у државним неће бити, чиме се изазива осећај несигурности.

Основно предуслов за ефикасно деловање у области контроле токова робе и капитала је одсуство или потпуно спречавање корупције како на самом Космету тако и у Србији, с обзиром да су Шиптари прави мајстори за подилажење и поткупљивање.

Оштро прогонити циркулисање великог капитала нелегалним токовима – каналисати их у банкарске токове. Чести упад финансијске полиције, провера транспорта на путевима, праћење сваке веће појаве на тржишту и испити-

вање њеног порекла. Отежавање процедуре на царини, њено подешавање са стањем на терену, компликовање стања дознака из иностранства, испитивање извора финансирања политичких организација и сл. Отежавање функционисања њиховог приватног сектора путем претераног администраирања и перманентне контроле пословања чиме се успоставља извесна контрола финансирања њихових политичких странака.

Отежавање контаката са приватним фирмама и предузећима у Србији да шиптарски крупни капитал не би стварао монополски положај и утицао на економске прилике у Србији.

Одговарајућим прописима и пореском политиком обрадити бесправну градњу одакле је могуће добити огромна средства за финансирање оваквог програма (посебно насељавања). Не устезати се ни од директног условљавања њихових приватних фирми. Раскринкавати разне афере на основу чега би се прогониле поједине (јаке) приватне фирме и њихови власници.

Посебну пажњу посветити кријумчарењу дроге, користити откривене случајеве за санкционисање једног круга људи оштрим казнама. Откривене случајеве користити и за компромитовање интересантних појединаца, а такође и као добру основу за јаку пропаганду према Западу, који је посебно осетљив на ово питање, јер Албанци већ третирају као главне носиоце у овом погледу у светским размерама.

Строг однос према накупцима, шверцерима (посебно дувана), али то се пре свега мора решавати са произвођачима.

Ово може довести до великих социјалних тензија с обзиром да огроман број њих за сада живи управо од шверца и препродаје. Због тога је неминован пораст криминала. Међутим, сматрамо да је јаком, али пре свега ефикасном полицијом могуће такве набоје амортизовати и каналисати у иностранство.

Све ово подесити тако да се шиптарски крупни капитал усмерава према Македонији и Албанији.

Издавање појединих дозвола, документа од државних органа (осим добијања пасоша) треба да буде закомпликовано до краја, а казне за њихово непоседавање оштре. Шиптари имају посебну аверзију према таквим поступцима

јер потичу из средине где влада обичајно право у непосредном и посредном облику. Посебно не трпе административно задирање у оно што сматрају својом интимом. Уредити да је одлазак у иностранство рутина, али повратак уз компликовану процедуру на граници. За становнике у енклавама процедуру разврстати на ону која је у истуреним одељењима по (српским) енклавама скраћена, а у (шиптарским) комплетна, док у јединственој служби (за цео град нпр. МУП) где је третман различит.

Свеукупно деловање унутар шиптарских организација неминовно ће изазвати незадовољство код Шиптара, што је предуслов за њихову већу спремност да се ангажују у разним организацијама, од неформалних па све до терористичких. Стога је пожељно инфилтрирати појединце из Државне безбедности који ће у погодном моменту иницирати формирање таквих организација а потом и утицати на њихову делатност.

Законском регулативом усмеравају егзистирање шиптарских политичких партија. Уз то користити такође раскринкане афере и компромитовања које треба користити у пропагандне сврхе како према шиптарском становништву (дискредитовање лидера тих партија по основама које је шиптарски менталитет посебно осетљив), тако и према иностраном мњењу.

Елиминисање истакнутих (активних али и потенцијалних) појединаца који имају или могу имати кључну улогу у политичком животу јавним надувавањем афера.

Информативно-пропагандно деловање

Формирати посебне радио и ТВ програме на шиптарском језику чији ће садржај бити усмерен на еродирање њиховог патријархално-племенског менталитета, путем презентирања најдекадентнијих садржаја са запада, за које су се примитивне популације веома пријемчиве. Српске енклаве би се штитиле од таквих програма пре свега језичком баријером (радио) а и формирањем кабловске ТВ у новоизграђеним насељима и зградама.

Према свету је неминовно формирати један јаки и ефикасни пропагандни механизам у складу са познатим искуствима.

Предвидети чак и подземну (та-

јну) издавачки делатност са таквим садржајима где би се суптилно протурале за њих погубне идеје увијене у тајанственост и наводну критику „српског режима“.

Шиптарима је нужно одмах скинути сва социјална давања која подстичу превисок наталитет. Превисок наталитет код мањина муслиманске вероисповести, нарочито на поседима које су заузели Албанци, довео је до пренасељености на Косову и Метохији. У оваквим условима ствара се демографски вишак, па је неминовно исељавање и међу самим Албанијцима, које ће природно тећи и без икаквих притисака српских државних органа. Супротан облик дејства такве пренасељености испољава се као притисак срачунат на исељавање преосталог српског становништва.

Битан елемент националног програма Срба јесте рађање треће и четвртог детета. Србија има просторних и економских могућности да издржава неколико десетина милиона становника, па је повећани прираштај оправдан у сваком погледу. Да би се повећао прираштај српског становништва у целини, а самим тим позитивно деловало и на косовско-метохијски ситуацију треба предузети читав низ конкретних, како стимулативних, тако и рестриктивних мера и акција.

Треба обезбедити да жене са троје, четворо и више деце иду раније у пензију. Дечји додатак да примaju без обзира на висину зарада у породици. Планирање и проширивање породице треба да буде најпречи задатак појединца, породице и друштва у целини. Породицама са више деце давати боље кредите за куће и локале, обезбеђивати станове, омогућавати лакше запошљавање и пружати све друге врсте олакшица при издржавању деце.

Потребно је на подручје Косова и Метохије преселити све војне и полицијске школе и академије, све војне установе које нису директно везане за командовање појединим армијским областима као и читав низ других државних установа, на пример читавих министарстава, чиме ћемо створити услове за пресељење десетина хиљада официра, подофицира, полицајаца, државних чиновника, чланова њихових породица и комплетне пратеће инфраструктуре. Свим Србима који желе да живе на том подручју треба бесплатно доделити у трајно власништво пољо-

привредно земљиште и плацево за подизање породичних кућа и привредних погона. Свима који своја пословна седишта и производне погоне преселе у те наше пределе и тамо запосле најмање 10 радника, пружићемо као кључну олакшицу ослобађање од плаћања било каквог пореза у року од најмање 10 година. Зашто Косово и Метохија не би могли да буду београдска зона?

Пензионисаним официрима, подофицирима, полицајцима и државним чиновницима кога тајно решење њиховог стамбеног питања понудити максимално комфорне и просторне станове на подручју Косова и Метохије. Обезбедити гранични појас у ширини од минимум 50 км дуж границе са Албанијом. Неће се дозволити никакво угрожавање граница са простора данашње Албаније, а односи са њом одвијаће се у складу са интересима и могућностима обеју страна.

Гранични простор према Албанији могли би да насељавају искључиво Срби, а остало земљиште било би у власништву Војске Југославије.

2) Школство

Школски систем у државним школама на Косову и Метохији засновати на садржајима и вредностима српске, европске и светске културе и уметности, и има се одвијати на српском језику. Отворена перспектива живљења и слободног развоја у Србији довољно је примамљива да овај систем прихвате припадници националних мањина. Школе на језицима мањинских заједница третирати као приватне, а приликом запошљавања тражити верификацију по званичним програмима и плановима. На тај начин вршиће се нормална селекција и уклапање у све позитивне вредности и структуре српског друштва. Настава на Универзитету у Приштини после сламања албанске пара-државе доживела је радикалан заокрет и на путу је да постигне капиталне резултате, а самим тим и битно одреди судбину Косова и Метохије и државе у целини. Овај достигнути ниво и даље стабилизovati и наставити на основу започетих нових пројеката и програма. Услове студирања на српском језику на Универзитету у Приштини учинити најповољнијим у Србији.

Одржавати и продубљивати садашњи паралелно-тајни шиптарс-

ки школски систем је им се тако у будућности са нелегалним дипломама затварају врата сваког ангажовања и укључења у друштво, а истовремени се њиховим упућивањем искључиво на илегални систем, који се доживљава необавезно за разлику од државног, њихова популација губи на просечном степену образовања чиме јој се смањује способност за одупирање манипулацијама споља а посебно изнутра. Све ове активности морају бити подешене тако да се изазове преливање становништва у иностранство, Македонију и Албанију. Морају бити праћене разноврсним видовима притисака, стварања осећаја несигурности, при чему треба примењивати све оне методе које су сепаратисти примењивали против српског народа, али прилагођене специфичности-ма циљне групе.

3) Војска

За решавање Косовско-метохијског проблема потребно је да Војска Југославије прерасте у Српску војску. Припаднике народа отцепљених република треба одмах одстранити из редова армије. Најпре оне са командних места, осим оних који су се у овом рату потврдили као храбри борци за одбрану слободе српског народа. Таква војска би била далеко јединственија и способнија да решава сложена питања војне обуке ратних операција, а осим тога, мање би и коштала. Закон о војсци Југославије треба уредити тако да је сваки држављанин Југославије дужан да да допринос одбрани земље с тим да припадници националних мањина тај допринос морају одужити у новцу или радно. Ова питања би се детаљније уредила законом. Око постојећих војних објеката и значајнијих база потребно је поспешити лоцирање српског становништва, а забранити градњу несрпским елементима.

Садашње стање у овом погледу је катастрофално и намеће потребу предузимања хитних мера да се оно измени. Неке бирталне војне објекте потребно је предислоцирати у српске енклаве, али и задржати пуну контролу над целом територијом Косова и Метохије што се може остварити редовним обиласцима, вежбама и сличним активностима. Нужно је у оквиру војске озваничити постојање професионалних четничких јединица и дислоцирати их у базама у стратешки кључним подручјима Косова и Метохије.

4) Полиција

Полиција је као важан орган власти одговорна за опстанак Косова и Метохије у трајном поседу српске државе. Међутим, она мора бити далеко обученија и професионалнија од ове садашње. Полицајце треба регрутовати из редова младих школованих људи, а сви њени припадници морају да прођу кроз редовне курсеве додатног образовања и усавршавања, у чему Полицијска академија мора да игра главну улогу.

Полицијске снаге на Косову и Метохији посебно ће бити задужене да штите српски живаљ као угрожен на овим просторима.

5) Јавни радови

Правац повлачења српске војске 1915. године нужно је одредио трасу будућег аутопута (Ниш, Приштина, Пећ, Подгорица, Бар) који ће Србију преко Косова и Метохије сасвим солидно и судбински повезивати са Црном Гором и Јадранским морем.

Реализацији овог пројекта потребно је приступити одмах и системом јавних радова. Чак и у време блокаде и економске кризе могуће је релативно брзо учинити велики напредак у овом послу који би за косовску проблематику био од епохалног значаја.

6) Одбрана

Ситуација на Косову и Метохији је таква да се може очекивати нежељен ток догађаја. Нарочито ако се спољни фактори одреде за такву политику. Зато се нарочита пажња мора посветити благовременим и превентивним акцијама, првенствено у одузимању свих врста оружја, и дозвољеног и недозвољеног, и неутралисању свих паравојних, параполицијских и терористичких формација. Ако нам рат за одбрану Косова и Метохије буде наметнут треба га водити свим расположивим средствима и у што краћем времену. Разговоре и договоре са представницима Шиптара не започињати пре доношења Закона о држављанству и тачног утврђивања броја оних који ову државу признају и прихватају за своју.

Према оним Шиптарима који се одреде да буду држављани Србије односно Југославије, треба се односити толерантно и равноправно, а у друштвено политичке и државне органе инкорпорирати их само у мери са њиховом стварном интеграцијом и идентификацијом са српском државом и њеним законима.

ЦЕНТРАЛНА ОТАЏИНСКА УПРАВА